

עת"א 53951/09 - עלי דיאב נגד משטרת ישראל/שירות בתי הסוהר- מחלקה האסיר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת שבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 14-09-53951 דיאב(אסיר) נ' 13 נובמבר 2014

משטרת ישראל/שירות בתי הסוהר-מחלקה
האסיר ואח'

בפני כב' השופט בנימין ארבל, סגן נשיא
כב' השופט שאהר אטרש
כב' השופט יונתן אברהם

העוטר עלי דיאב (אסיר)

נגד

המשיבים

1. משטרת ישראל/שירות בתי הסוהר-מחלקה האסיר
2. מדינת ישראל

עטירה נגד החלטת ועדת השחרורים אשר התקנסה לפי סעיף 25 לחוק שחרור על תנאי בראשותו של השופט בדים אביה הבר והחברים: שמעון טל, חינוך, פביאן לוגסי, עו"ס ור/כ יעל זכריה.

פסק דין

כב' השופט אטרש:

1. זהה עטירה נגד החלטת ועדת השחרורים מיום 17.9.14, אשר דחתה את בקשתו של העוטר לשחררו על-תנאי מנשיאות יתרת תקופת מאסרו בהתאם להוראות חוק שחרור על-תנאי מאסר, התשס"א - 2001 (להלן: "החוק").

העובדות והשלשלות ההלכית

2. עסקין בעוטר אזרח לבנוני, תושב כפר ווזאני, אשר הורשע על סמן הודאותו בעבירות של יבוא סם מסוכן והחזקת סם שלא לשימוש עצמו בלבד, כאשר נאשם נוסף, אחיו של העוטר, הורשע בסיווע לאותן עבירות. על-פי עובדות כתוב האישום המתווך, שבו הודה העוטר, בתאריך 9.11.07 בשעות הלילה, נטל העוטר תיק גדול וбо סם מסוכן וחצה עמו את הגבול לטורקיה לאחר שהנאים الآخر מסיעו לו בכך כשהם לבושים במידה כוחות האו"ם; מיד עם כניסהם לישראל, ולאחר שלא נשמעו להוראות החילונים שהיו מוצבים במקום, נורו השניים ונעצרו על ידי כוחות הצבא כאשר הסמים ברשותם.

3. בגזר דיןנו מיום 8.1.09, קיבל בית המשפט את הסדר הטיעון וגזר על העוטר 10 שנות מאסר מהן 8 שנים לריצוי בפועל החל מיום מעצרו, 9.11.07, והיתה על-תנאי למשך 3 שנים.

א. משנשא שני שלישים מתקופה מאסרו, הובא עניינו של העותר לדין בפני ועדת השחרורים ביום 24.10.12 במסגרת הדיון בפני הוועדה, טען ב"כ העותר זאת,עו"ד פלאח, כי בגין כניסה למדינת ישראל עבר העותר על החוק הלבנוני, ובשל כך נשפטו העותר ואחיו למאסר עולם ולקנס כספי. ב"כ העותר הוסיף וטען, כי למעשה העותר נשפט פעמיים על אותה עבירה, ובנסיבות אלה, כאשר העותר צפוי למאסר עולם בארץ, אין לו אפשרות לסקן שוב את אזרחיה המדינה. ב"כ העותר הודיע, כי הוא זקוק לחודש וחצי כדי להציג את גזר הדין בפני הוועדה.

ב. באותו ישיבה טען ב"כ היوم"ש, כי אין כל רלוונטיות לגזר הדין ככל שהוא קיים, שכן כדי להוכיח כי העותר עבר מגדר הגבול לכל הלבנוני לכל חיו, צריך להגיש חוות דעת של מומחה באשר לדין הלבנוני.

ג. לאור הטענה המשפטית שהועלתה על ידי ב"כ העותר, דחתה ועדת השחרורים את הדיון למועד שייקבע על ידי מזכיר הוועדה לאחר פניה מטעם ב"כ העותר, וזאת כדי לאפשר לב"כ העותר להציג בפני הוועדה את פסק הדין שניתן בעניינו של העותר.

המשך הדיון בעניינו של העותר התקיים ביום 19.6.13. בפתח הדיון הודיע ב"כ העותר, כי טרם הצליח לקבל מסמכים מקוריים בנוגע לפסקי הדין הלבנוניים. ב"כ הצדדים שלחו את טיעוניהם, ובתום הדיון החליטה הוועדה לדוחות את בקשתו של העותר לשחרורו על-תנאי זהה "בהתחשב בכך שמדובר בעבירות חמורות ומסוכן לציבור ואין כל ערובה לפיקוח עליו כאשר ישוחרר וכיימת סכנה של ממש שייחזור לבצע את אותן עבירות שבגינן הוא מריצה כיום מאסר".

בום 13.4.14 פנה העותר באמצעות בא כוחו דהיום לועדת השחרורים בבקשת לקיים דיון חוזר בעניינו של העותר וזאת משהצלה לקבל את פסקי הדין הלבנוניים הנה בעניינו של העותר והן בעניין אחיו. הוועדה נעתרה בחזיבת בקשה והדיון החוזר התקיים ביום 6.8.14.

א. במסגרת הדיון החוזר, חזר ב"כ היום"ש על התנגדותו לשחרור העותר על-תנאי וזהת בשל מסוכנותו וחזר על התנגדותו להגשת פסק הדין הלבנוני בהיותו בלתי קביל. לשיטתו, כדי שהועדה תוכל לעמוד על המשמעות של פסק הדין, יש להגיש חוות דעת של מומחה בדיון הלבנוני. עוד נטען, כי מדובר בצלום של פסק הדין ולא במסמך מקורי. בנוסף, כי גם אם הוועדה תחליט לקבל את המסמך ותיתן לו משקל גבוה, עדין אין בכך כדי להצדיק את שחרורו המוקדם של העותר. ב"כ היום"ש הגיע חומר מודיעיני שהזCog עבר שותמץיתו הנהגות שלילית בכלל מסוף שנת 2009.

ב". ב"כ העוטר הגיש את עיקרי טיעונו בכתב, לפיהם מדובר באסיר תושב ואזרח לבנון, בן למעלה מ- 40 שנה, נשוי ואב ל- 12 ילדים, אשר התנהגותו בכלל תקינה ובשל היותו אזרח זר איןו יוצא לחופשות ואינו זוכה לביקורים, כך שתקופת המאסר שעוברת עליו היא קשה במיוחד. עוד נטען, כי בדיudit הסתר, כי העוטר נשפט בהעדרו בגין אותה עבירה על ידי בית דין צבאי לבנון ונדון למאסר לכל החיים וקנס בהיקפים גבוהים. ב"הערה" ציון, כי לו הדברים היו מתבררים בעת ניהול המשפט, קרוב לוודאי שהיתה מועלית טענה של "סיכון כפול" והוא ניתן לחסוך את ריצוי שנות המאסר בכלל הישראלי. ב"כ העוטר הדגיש בטיעונו, כי בתום ריצוי תקופת מאסרו, בין אם בשלמותה ובין אם בצוורה מופחתת, יבוא העוטר למעבר הגבול בראש הנקירה וימסר על ידי המדינה לנציגי מדינת לבנון, ואלו, בהתאם לגזר הדין הלבנוני, יעצרו אותו לשם ריצוי מאסרו שם, لكن איסור זה אינו מסוכן לציבור הישראלי, כך שהעלילות שמדובר בסיס החלטת הוועדה אין קיימות עוד. ב"כ העוטר הפנה בטיעונו, בין היתר לפסק הדין שניתן ברע"ב 6993/08 יהאן בולמגה נ. ועדת שחוריים ולפסק הדין שניתן ב- עת"א (ח') 47864-12-12 זיאד אבו צוה נ. ועדת שחוריים במקרים מושבה בכלל דמון).

8. ועדת השחוריים סקרה, כי המשמר הנחזה להיות פסק דין לבנוני הנהן מרכזיו ביותר לדין על אפשרות שחרורו של העוטר; לאחר שעניינה במסמך התבරר לוועדה, שלא רק שמדובר בגזר דין שנייתן במדינה זרה אלא שמדובר בבית משפט צבאי שאינו מציין במפורש את המילים "מאסר עולם", אלא ב"עבודות עונשין קשות לכל החיים...". זאת כאשר מצוין גם ש"נשפט בהעדר". הוועדה סקרה, כי ללא ידיעה ברורה על תוכן והמשמעות של גזר דין זה לא ניתן לדון בבקשתו, וקיבלה את עמדת ב"כ היועם" שיש צורך בבדיקה מהשפט הלבנוני שיעיד בפניה על המשמעות של גזר דין הלבנוני. הוועדה החליטה שלא להמשיך בדין לפני שתתקבל עדות מומחה למשפט הלבנוני שיובא על ידי ב"כ האסיר ויעיד בפני הוועדה על משמעות גזר דין זה והשלכותיו, ודוחתה את המשך הדיון ליום 14.9.17.

9. במסגרת הדיון בעיתרת העוטר (עת"א 14-08-08-10030) על החלטת הוועדה הנ"ל מיום 14.8.6.8.14 הוחלט לדחות את העתירה, מובן זה, שהדין שנקבע בפני הוועדה ליום 14.9.17 עומד עיננו, כאשר ב"כ הצדדים יהיו רשאים להשלים את טיעוניהם בפניה אודות משכלו של פסק דין הלבנוני וזאת בהינתן עמדתו העדכנית של ב"כ היועם" ש, לפיה המדינה אינה מתנגדת יותר לקבלותו של מסמך זה.

.10

א. ב"כ הצדדים התייצבו בפני הוועדה ביום 14.9.17 והשלימו את טיעוניהם. ב"כ היועם" שהדגיש, כי על-פי פסק דין הלבנוני העבירה בוצעה ביום 07.11.12 אשר במועד זה העוטר היה עצור בכלל הישראלי ולכן פסק דין הלבנוני אינו יכול לשקוף את האמת; מאידך, הדגיש ב"כ העוטר, כי אין אינטרס למדינת ישראל להשאיר את העוטר במאסר כאשר זה ריצה את רוב תקופת מאסרו.

ב. בתום הדיון, החליטה הוועדה לדחות את בקשתו של העוטר לשחרור על-תנאי. הוועדה סקרה בהחלטתה את השתלשות העניינים ברגעו לעוטר בציינה, כי **"לא העיד בפניינו מומחה למשפט לבנוני, מומחה שאמור היה להיות מזמן על ידי ב"כ האסיר"**. עוד ציינה הוועדה, כי לא קיים

nimok كلשו שיצדיק דין חוזר בבקשתו של העותר, אך מאוחר ונערכו מספר דיונים בעניינו, בדקה הוועדה את כל הנתונים, כולל מידעים חסויים שליליים לגביו, והתרשמה שלא לטובה מהופעתו של העותר בפניהם, אשר לא מצא מקום כלל לפנות לוועדה במהלך הדיון, והחלטה לבסוף לדוחות את בקשתו.

11. העותר אינו משלים עם החלטתה של ועדת השחרורים מיום 17.9.14 ומכאן עתרתו שבפניו.

טענות הצדדים

12. לטענת ב"כ העותר הרכב הוועדה שגה משהחלה שלא לשחרר את העותר, משום חוסר הכרת התקין וחוסר מודעות לניסיובו ולגלגוליו השונים. על-פי הנטען בנימוק העתירה, ועדת השחרורים התעלמה מפסיקתו המחייבת של בית המשפט העליון כפי שהובאה בפניה בברע"ב 6993/08 וכן התעלמה מפסיקתו של בית המשפט המחויז בחיפה בעת"א 47864-12-12. לשיטת ב"כ העותר, חומרת מסוכנותו של העותר נלמדת אף ורק מחומרת העבירה בה הורשע ואין כל אינדיקטיה אחרת בנסיבות מסקנה זו; נփור הוא, כך לפי הטענה, לא יכולה להיות קיימת חזקת מסוכנות לאזרחי ישראל אם ישוחרר העותר שחרור מוקדם, כיוון שהוא ישוחרר ישר למדינת לבנון ולא ישחה במדינת ישראל כאסיר משוחרר.

ב"כ העותר ממשיך וטוען, כי אין כל בסיס להחלטת ועדת השחרורים ומדובר בהחלטה שגiosa בהינתן העובדה, כי העותר לא ישאר כלל בתחום מדינת ישראל.

עוד נטען, כי הוועדה לא נתנה משקל לעובדה, כי בגין הסטטוס שבו נמצא העותר - תושב מדינה זרה שהוא גם מדינת אויב, לא ניתן לקבל כל אינדיקטיה כפי שיכולה להיות להתקבל לגבי אזרח ישראלי לגבי מסוכנות פוטנציאלית של העותר.

לשיטת ב"כ העותר, ועדת השחרורים הייתה צריכה להורות על שחררו המוקדם של העותר מן הטעם כי לעותר אין הרשות קודמות, זהו מסרו הראשון בישראל, הוא אינו יכול להיות מסוכן לתושבי מדינת ישראל כאמור לעיל והתנהגותו בכלל תקינה.

עוד נטען, כי משהומצא לוועדה פסק הדין של בית הדין הצבאי הלבנוני כולל תרגום פסק הדין, היא הייתה צריכה לשים לב כי קיימים גם עונש מסר שהושת על ידי בית הדין הצבאי לבנון נגד העותר. בנוסף, טענה הוועדה עת קבעה, כי לא הובא על ידי ב"כ האסיר עד מומחה לעניין פסק הדין הלבנוני משהוחלט בעתירה הקודמת, כי פסק הדין הלבנוני הנו קיבל.

טענת ב"כ העותר, טענה הוועדה עת קיבלה את טענתה של ב"כ היועם"ש לעניין כן, שהعبارة המיויחסת לעותר

בפסק הדין הלבנוני מכוונה בעבירה אחרת שביצע וזאת משום העדר הלימה בתאריכים.

ב"כ העותר הדגיש הן בנימוקי העתירה והן בטיעונו בפניינו, כי ברור שהעוטר יוסגר לידי הרשות לבנון ובכך היה צריך להסתיים עניינה של ועדת השחרורים בעותר ובגורלו העתידי, שכן העוטר עתיד להיות מוסגר למדינת אויב וגם אם ירצה בכך הוא אינו יוכל להיכנס למדינת ישראל בעתיד.

ב"כ העותר הוסיף, כי טעתה הוועדה בכך ש"נפגעה" מכך שהעוטר לא פנה אליה ונשא דברו, שכן הלה אינו דובר השפה העברית.

באשר למידע המודיעיני נטען, כי המדוobar במידע לא רלוונטי, המתיחס לקטטה מחדש יוני 2009 ואין בכך כדי להעיד על מסוכנותו כלשהו להישנות העבירה.

ኖכח כל האמור, סביר ב"כ העורר, כי טעתה ועדת השחרורים בא-עשית מלאכת האיזונים הנדרשת ובקביעתה, כי העוטר מסוכן, דעתה שאין לה כל בסיס בענייננו. בנוסף נטען, כי החלטת הוועדה לוקה בחוסר סבירות בולט ומפללה לרעה את העוטר.

13. בתגובה היומם"ש נטען, כי הוועדה בהחלטתה התייחסה לכל הטענות שנטענו בעתירה ובחנה אותן ולכך מדובר בהחלטה מבוססת וסבירה. לטענת ב"כ היומם"ש, מסוכנותו של העוטר נלמדת, בין היתר, ממעשייו אשר מעדים על תועזה רבה ומסוכנות לציבור. בנוסף נטען, כי העוטר מתגורר בכפר וזאנி לבנון, למרחוק מרחוק קצץ מאד מגדיר הגבול עם ישראל ועלול לשוב ולסכן את שלום הציבור. העוטר לא עבר טיפול בתקופת מאסרו וקיים בעניינו מידע מודיעיני שלילי.

באשר לפסק הדין הלבנוני נטען, כי תאrik ומקום ביצוע העבירה בגין נדון העוטר למאסר עולם הנה 12.11.07 באדמת לבנון כאשר העוטר נעצר ביום 9.11.07 על ידי הצבא הישראלי בגין העבירות נשוא מאסרו והועבר לידי משטרת ישראל ביום 10.10.07, כך שלא יתכן כי ביצע את העבירות המוחסנות לו בפסק דין הלבנוני ביום 12.11.07, ומשקל ראייה זו הנה אפסי.

דין והכרעה

14. נקודת המוצא היא, כי לוועדת השחרורים מסורה הסמכות לשחרר אסיר שחרור מוקדם טרם סיום לרצות את מלאה תקופת מאסרו בהתאם להוראותו של החוק. על-פי ההלכה הפסוקה, בית המשפט המינהלי אינו מתערב בהחלטותיה של ועדת השחרורים ואני מחליף את שיקול דעתה בשיקול דעתו והיקף התערבותו בהחלטותיה הנה מצומצם למקירים בהם חרגה ההחלטה באופן ממשי ממתחם הסבירות.

ברע"ב 6993 דן בית המשפט העליון בר"ע על פס"ד של בית המשפט לעניינים מנהליים שדחה את עתירת המבוקש, אזרח רומניה שהורשע בביצוע עבירות בגין, נגד החלטת ועדת השחרורים לדוחות את בקשתו לשחרור על-תנאי. בית המשפט העליון ציין בשוליו הדברים, כי לא ניתן להתעלם מטענותיו של המבוקש שהליך מעוררות שאלות כבדות משלך, בדבר האפליה הנטענת בין אסירים שהם תושבי מדינת ישראל לבין אסירים שהם תושבי חוץ ובדבר השיקולים שאוותם רשאית לשקל והועדה בוגעה לאסירים שהם תושבי חוץ. המשנה לנשיאה ריבלין הוסיף, כי גם עליו לא מקובלת הגישה הגורפת המונעת מראש ותמיד שחרור מוקדם של אזרח זר ממארסו בשל הקושי לבחון את אפשרויות השיקום בארץו ואת האפשרות לקבוע תנאי פיקוח עליו עם שחררו.

הוראות חוק שחרור על-תנאי ממארס חולות על אזרח זר כמו שהן חולות על אזרח ישראלי, ואסיר זר העומד בתנאים המזכים אותו לשחרור על-תנאי יש לשחררו בהתאם. אין במקרה "הנחת עבודה", לפיה לא ניתן לשחרר אזרח זר שחרור מוקדם על-תנאי. החוק אינו עורך אבחנה בין אסיר תושב ישראל ובין אסיר זר. **"החוק לא קבע כי חוק שחרור על-תנאי ממארס לא יכול על תושבי הרשות הפלסטינית או על אזרח מדינות זרות אשר עם שחרורו יறחקו מהארץ"** [עת"א (ח'') 47864-12-12]

אמנם קיימן קושי בהשגת מידע ונחותים אודות אזרח זר, דבר המקשה על קבלת תמורה מקיפה אודות מסוכנותו, עברו ונסיבותיו האישיות, אך אין בkowski זה כדי לפרט את הוועדה ואת הגורמים המוסמכים מבחינת בקשתו של כל אסיר זהה בצורה עניינית בהתאם להוראות החוק.

מן הכלל אל הפרט; בנסיבות המקירה דנן, אין חולק, כי העוטר חטא בעבירות סמים חמורות תוך שגילה תעזה רבה בביצוע מעשי העבירה עת חזה את הגבול בין לבנון לישראל והבריח לתוך ישראל כמות גדולה של סמים, בשעות הלילה, כשהוא ושותפו לבושים במידה כוחות האו"ם.

16. העוטר לא השיג על החלטתה הראשונה של הוועדה מיום 13.6.19. אשר דחתה את בקשתו לשחרור על-תנאי בשל המסתכנות הנש��פת ממנו לשולם הציבור והעדר ערובה לפיקוח עליו באמ שוחרר וכן בשל סכנה של ממש שייחזר לבצע את אותן עבירות, אלא שבינתיים נתקבלה בקשתו של העוטר לדין חוזר כדי לאפשר לעוטר להציג פסק הדין שנית בעניינו בלבנון. לפי החלטת הוועדה **"ambil להביע דעתם אם יש בכך עילה שתגרום לשינוי ההחלטה הוועדה, נציג שיש בכך עילה מסוימת לדין נוסף ועל כן אנו מאשרים דין נוסף כמבודק"**.

17. השאלה העיקרית שעמדה לדין בפני הוועדה בהינתן פסק הדין שנית בעתרה הקודמת, היא איזה משקל ניתן ליתן לפסק הדין הלבנוני שנית בעניינו של העוטר והאם יש בכך כדי להביא לשינוי בהחלטת הוועדה שסירבה לבקשתו של העוטר לשחררו על-תנאי.

18. יאמר מיד, כי עיון בהחלטת הוועדה מראה, כי הוועדה לא פרטה בהחלטתה את עמדתה באשר למשך שהוא ניתן לפסק הדין הלבנוני וכן טעתה בקביעתה, כי **"לא העיד בפנינו מומחה למשפט לבנוני"**,

מומחה שאמור היה להיות מזמן על ידי ב"כ האסיר". כאמור, בתחילת ב"כ היوم" שהתגלה לקבעתו של פסק הדין הלבנוני אך במהלך הדיון בעירה הקודמת הוא חזר בו מעמדתו זו, ונקבע בפסק דין שניית בעירה הקודמת, כי הצדדים ישלימו את טיעוניהם בפני הוועדה בוגר למשךו של אותו פסק דין והוועדה תשלם את מלאכתה ותיתן החלטה סופית בעניינו של העותר. מכאן ברור, שלא הייתה כל חובה על העותר להגיש חוות דעת של מומחה או להזמין מומחה לעדות בפני הוועדה.

19. יחד עם זאת, רשאית הייתה הוועדה ואולי אף חייבת ליתן דעתה למשךו של המסמך הנ"ל; עיין מדויק בפסק הדין הלבנוני (בשפה הערבית) מעורר מספר תתיות;

ראשית - כותרת פסק הדין הנה "**תמצית פסק הדין של בית המשפט הצבאי**", מדובר בתמצית של פסק דין; אין זה ברור אם קיים פסק דין מנומך גם לאו; בנוסף, לא הוגש כתוב אישום או פרוטוקול דין או מסמך אחר התומם בעצם קיומו של ההליך שבגדרו ניתן פסק דין.

שנית - בפסק דין צוין, כי "**מקום ותאריך ביצוע העבירה**" - "**האדמות הלבנונית ומוחוצה לה - תאריך 12.11.2007**"; המילה "**ומוחוצה לה**" שונה בצורת הכתב משאר המלל של פסק-הדין; זאת ועוד, בתאריך 12.11.2007 העותר היה עצור בכלא הישראלי, החל מיום 9.11.2007.

שלישית - בפסק דין צוין, "**תאריך פסק-הדין 12.10.2009**"; הספרות של השנה (2009) נראות כאילו נמחקו ונרשמו מחדש והקוו שמתחתיהן הנו מחוק.

רביעית - בסוף פסק-הדין צוין, "**ניתן בהעדך**".

העותר היה רשאי להגיש בפני הוועדה חוות דעת של מומחה לחיזוק טענתו בעניין משךו של המסמך כדי לשכנע את הוועדה אודות שמעות פסק-הדין והשלכותיו, אך בחר שלא לעשות כן.

נוכח כל המקובל לעיל, בעת המדבר **בתמצית שהוא העתק** של פסק הדין ולא במסמך מקורי, וכאשר אין ידיעים את שמעותו האמיתית של פסק הדין והשלכותיו, ואם מדובר בפסק דין חלוט או שמא מדובר בפסק דין שניית לביטול ומהם סיכוי ביטולו, בדיון לא נתנה הוועדה לפסק הדין הלבנוני משך ממשועות.

לא זו אף זו, כפי שצין ב"כ היום" שובצד, "**נראה לי תמורה מאוד שאדם נלחם קשות להשתחרר מהכלא הישראלי רק כדי לעبور למסור שמתואר בתיאור הקשה בעבודות עונשין קשות לכל החיים הלבנון**" (טייעונו בפני הוועדה מיום 6.8.14).

20. שלא ניתן לפסק דין הלבנוני משך ממשועות, צדקה הוועדה בקביעתה, כי אין במקרה נימוק כלשהו

אשר יצדיק שינוי החלטתה הקודמת של הוועדה. מסוכנותו הרבה של העותר, הנלמדת בעיקר מחומרת העבירות בהן חטא, מאופיין ומנסיבות ביצוען, מטה את הקפ עברה דחית בקשתו; המידע המודיעיני הנה ישן יחסית; התרשומות הוועדה אינה שיקול מכריע, שכן אף שהעותר לא מצא מקום לפנות לוועדה לדין מיום 17.9.14, הוא כן פנה לוועדה לדין מיום 19.6.13 והביע צער על מעשיו.

.21 לא לモתר להוסיף, כי בטיעונו לעונש טعن ב"כ העותר, כי אין מדובר בסם השיר לנאים (לעתור ולאחיו) וכי הם "פוטו ונצלו ע"י אחרים בתמורה לתשלום סכום כסף עלוב, כלשהו, שם אותו לא קיבלו" (סעיף 5 לגדר הדין מיום 8.1.09); יצא, שיש ממש בטענת המשיבה, שאם ישוחרר העותר שחרור מוקדם לכפר מגוריו, שאינו רחוק בהרבה מגדר הגבול, הוא עלול להתפתות או להיות מנצל ע"י אחרים ולשוב ולעסוק בעניינים סמיים.

.22 טענתו העיקרית של ב"כ העותר, לפיה, העותר יוסגר לידי שלטונות לבנון "יעצר מיד וובל למאסר עולם בעבודות פרך, טענה המבוססת בעיקר על פסק הדין הלבנוני, הנה טענה בעלים שאין לה כל תימוכין ולא הוכחה כראוי; מעין בחומר שעמד בפני הוועדה עולה ברורות, כי לא עליה בידי העותר לשכנע, בramaה הדרושה בהליך מינaily כגון דא, כי קיים סיכוי סביר שכרכ' יתנהלו העניינים במידה ותתקבל בקשתו. בר, כי במידה ותוכח טענתו של העותר, כי הוא יעצר על ידי השלטונות הלבנוניים ויאסר לכל החיים בכל הארץ הלבנוני, כי אז לא יהיה בשחרורו המוקדם כדי לס肯 את הציבור לא במדינת ישראל ולא לבנון, כפי שטען ובצדק ב"כ העותר.

משכך, סבורני, כי אין לנעול בפני העותר את האפשרות להוכיח את טענתו הנ"ל בעתיד, אך לעת הז, מדובר בטענה שלא הוכחה כנדרש ואין בה כדי להטות את כפות המאזנים לעבר קבלת בקשתו של העותר.

.23 לאור כל האמור לעיל, אין מקום לקבלת העתירה ודינה לדחיה.

ניתן היום, 13.11.14.
ב' ארבל, שופט
שי אטרש, שופט
י' אברהם, שופט
סגן נשיא - אב"ד

מירב

הוקלד על ידי מירבריבן